

Azurové moře patřilo
k nejkrásnějším mořím světa
a velrybám se tolik zalíbilo,
že tam měly domov dlouhá léta.

Jenže jednoho slunného dne
velryba Síba rodičům uplavala,
od časného rána do poledne
volali ji a ona se neozvala.

„Proč ji nikde nevidím,“
stýskala si Líba maminka.
Chránila ji před nebezpečím,
tolik hýčkala ji odmalinka.

Nikde ani vidu, ani slechu
po velrybím mlád'átku,
snad netropila neplechu,
včera rozesmála kosatku.

Líba k Mílovi rychle plavala,
vzbudila ho a hořce naříkala:
„Malá Síbunka se zatoulala,
určitě je z toho zoufalá!“

„Do večera se vrátí, neboj se,“
uklidňoval Míla Líbu.
„Co když nevrátí se, bojím se,“
strašila Líba Mílu.

„Najdeme ji společně,“
rozhodl se bez váhání Míla.
Líba usmála se vděčně,
ale kudy se Síba vypravila?

A tak mořem bloudili
a všude Síbu vyhlíželi,
zrovna potkaly je běluhy,
jenže o Síbě nic nevěděly.

„Co si teď jen počneme,“
Líba těžce vzdychala.
„Plavme, dokud nenajdeme,“
hned povzbudil ji Míla.

Právě uviděli delfíny,
rychle na Síbu se ptali,
ti však žádné velké stíny
pod hladinou nepotkali.

Velryby dál plavaly,
až rejnoka spatřily,
rejnoka hned zastavily
nad mořskými korály.

„Plejtváka jsi neshledal,
naši malou Síbunku?“
„Ne, právě jsem se probral
z tak nádherného spánku!“

Líba o Síbu velice se bála.
„Zdravili jsme sice chobotnice,
ale tolik toho ještě nepoznala,
snad ji nepotkala plachetnice!“

Když se Míla s Líbou vynořili,
aby se opětovně nadechli,
najednou se velmi radovali,
protože Síbunku zahlédli.

„Och, ty moje zlatá!“
Líba chtěla Síbu pomazlit,
jenže Síba se nenechala
ani od Míly pohladit.

Vtom se Síba ponořila
a rodiče bez váhání za ní,
jenže u útesů se zase ztratila,
celé zmizení bylo jenom hraní!

„Ale zlaté rybky kouzlí!“
Líba jednu dlouho znala,
zavadila o ni ploutví,
když se mořem hnala.

Líba převelice zatoužila,
aby se s ní zase pomazlila,
věděla, že vše by učinila,
aby se k nim Síba vrátila.